

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžo/259/2015
Identifikačné číslo spisu: 1013201293
Dátum vydania rozhodnutia: 24.05.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1013201293.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: JUDr. F. T., LL.M., U., právne zastúpený: Mgr. Stanislav Hutňan, Moskovská 18, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 32175/2013-23-II zo dňa 06.05.2013, konajúc o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/173/2013-132 zo dňa 29. mája 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/173/2013-132 zo dňa 29. mája 2015 p o t v r d z u j e.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 6S/173/2013-132 zo dňa 29.05.2015 zamietol návrh na prerušenie konania, ktorý podal žalobca podľa § 109 ods. 1 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“). Žalobca sa domáhal prerušenia konania a postúpenia veci na Ústavný súd SR z dôvodu zaujatia stanoviska o súlade ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 211/2000 Z.z.“) s čl. 26 ods. 4 Ústavy SR a čl. 13 ods. 4 Ústavy SR.

Po preskúmaní návrhu žalobcu na prerušenie konania krajský súd uviedol, že z ústavy vyplýva subjektívne právo účastníka na rozhodnutie, ktoré je v súlade s ústavou, resp. na rozhodnutie vychádzajúce z ústavne súladnej normy, na súdnu ochranu jeho základných práv a slobôd, nie však automatické subjektívne právo na podanie návrhu na ústavnom súde. Všeobecný súd je povinný korektne sa vysporiadať s uvedeným podnetom jedným z troch spôsobov (vykonať ústavne konformný výklad právnej normy; vysvetliť, z akého dôvodu považuje súd právnu normu za ústavne súladnú; podať návrh na ústavný súd), tak z hľadiska hmotných základných práv, ako aj z hľadiska riadneho

odôvodnenia vyžadovaného právom na súdnu ochranu. Rozhodnutie o prerušení konania závisí od posúdenia krajského súdu o súlade resp. nesúlade všeobecne záväzného predpisu s ústavou, zákonom, alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Krajský súd vykoná ústavne konformný výklad právnej normy, prípadne vysvetlí, z akého dôvodu považuje právnu normu za ústavne súladnú.

II.

Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote žalobca odvolanie a žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V dôvodoch uviedol, že podľa jeho názoru krajský súd napadnuté uznesenie dostatočne neodôvodnil, resp. odôvodnil formalistickým spôsobom, ktorým poprel podstatu a význam návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. Prvostupňový súd v napadnutom uznesení len odcitoval rozhodnutia Ústavného súdu SR, pričom nereagoval na argumenty žalobcu o možnej neústavnosti § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z.z. Všeobecné súdy sú vždy povinné aplikovať ústavne konformný výklad, a to bez ohľadu na to, či účastník konania predloží všeobecnému súdu návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. Všeobecné súdy nemajú možnosť „výberu“ medzi ústavne konformným výkladom a odôvodnením o ústavnej súladnosti právnej normy. Práve v uznesení, v ktorom rozhoduje o návrhu účastníka konania na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. by mal súd vysvetliť, prečo považuje predmetnú právnu normu za ústavne súladnú a prečo nie je dôvod na prerušenie konania. V rozhodnutí vo veci samej má súd, ak nepredloží návrh Ústavnému súdu SR na zaujatie stanoviska o súlade právnych predpisov, aplikovať ústavne konformný výklad predmetnej právnej normy. Podľa názoru žalobcu bol krajský súd povinný v napadnutom uznesení odôvodniť, prečo považuje predmetnú právnu normu za ústavne súladnú, a to tak, že by sa vysporiadal s argumentáciou žalobcu najmä s ohľadom na plenárne nálezy Ústavného súdu SR Pl. ÚS 15/98 a Pl. ÚS 1/09, ktoré stanovili všeobecné podmienky obmedzenia základného práva na informácie a ktoré podľa žalobu neboli a nie sú splnené pri ustanovení § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z.z. Medze úvahy súdu pri rozhodovaní o návrhu účastníka konania na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p., resp. pri predkladaní prejudiciálnych otázok iným súdom či orgánom, nie sú neobmedzené a súdy sa musia vždy riadne vysporiadať so vznesenou otázkou (ne)ústavnosti právneho predpisu (príp. inou relevantnou otázkou) a túto otázku riadne odôvodniť. Vysporiadať sa so vznesenou otázkou (ne)ústavnosti právneho predpisu znamená podľa žalobcu to, že súd by mal vysvetliť, prečo predmetnú právnu normu považuje za ústavne (ne)súladnú, čo výslovne vyplýva z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 269/09. Krajský súd však nepostupoval v súlade s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva. V napadnutom uznesení krajský súd vôbec nereagoval na námietky žalobcu o neústavnosti § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z.z., osobitne na plenárne nálezy Ústavného súdu SR sp.zn. Pl. ÚS 15/98 a Pl. ÚS 1/09, čím bolo porušené právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Žalobca poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. Pl. ÚS 2/2010, ktorý rozhodol o neústavnosti obdobného ustanovenia českého zákona o slobode informácií, o aké ide v posudzovanom prípade - § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z.z.

III.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril. Odvolanie mu bolo doručené dňa 14.07.2015.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., § 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní postupoval v zmysle ust. § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. (Správny súdny poriadok), účinného od 01.07.2016, podľa ktorého sa odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto

zákona dokončia podľa doterajších predpisov, t. j. podľa zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok.

Úlohou najvyššieho súdu v predmetnej veci bolo posúdiť, či napadnuté rozhodnutie, ktorým prvostupňový súd návrh žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. zamietol, bolo v súlade so zákonom. Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní spisového materiálu dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu je vecne správne.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Najvyšší súd z predloženého spisového materiálu krajského súdu zistil, že žalobca sa podanou žalobou domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 33275/2013-23-II z 06.05.2013, ktorým zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie č. 246/2013-34-I z 05.04.2013, ktorým ministerstvo spravodlivosti ako povinná osoba podľa § 11 ods. 1 písm. d/ v spojení s § 18 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z. odmietlo žalobcovu žiadosť o informácie, ktorou žiadal o zaslanie písomných pripomienok účastníkov konania v spojených prejudiciálnych konaniach C-411/10 a C-493/10 N.S. et M.E. v anglickom jazyku.

Z podkladov súdneho spisu je zrejmé, že žalobca sa v podanej žalobe venuje predovšetkým výkladu ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z.z. a jeho rozporu s čl. 26 ods. 4 a čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, rovnako ako v podanom návrhu na prerušenie konania.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že krajský súd sa uvedeným výkladom a ústavnou konformnosťou bude zaoberať v konečnom rozhodnutí, pričom ako uviedol, v zmysle nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 269/09 zo dňa 07.07.2009 s podnetom žalobcu sa vysporiadal tak, že ako všeobecný súd vykoná ústavne konformný výklad právnej normy prípadne vysvetlí, prečo považuje bez ďalšieho právnu normu za ústavne súladnú.

Zvolený procesný postup krajského súdu, podľa názoru senátu najvyššieho súdu nedosiahol takú intenzitu, ktorá by ovplyvnila rozhodnutie vo veci samej. Žalobca totiž v podanom návrhu na prerušenie konania uplatnil rovnakú právnu argumentáciu týkajúcu sa výkladu ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z.z. ako v podanej žalobe. Krajský súd by tak prejudikoval rozhodnutie vo veci samej.

Senát najvyššieho súdu považuje za potrebné zdôrazniť, že ak súd konanie v zmysle § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. nepreruší, neodníme týmto postupom účastníkovi možnosť konať pred súdom.

V prípade, že krajský súd nepredloží návrh Ústavnému súdu Slovenskej republiky na zaujatie stanoviska o súlade právnych predpisov, bude jeho povinnosťou vo veci samej vykonať ústavne konformný výklad dotknutej právnej normy v zmysle čl. 152 ods. 4 Ústavy SR.

Najvyšší súd zároveň poukazuje na závery vyplývajúce z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 47/96 z 22. júla 1996, ktorý uviedol, že: „Ústava Slovenskej republiky v čl. 144 ods. 2, na ktorý nadväzuje § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p., súdu ukladá prerušiť konanie len v prípade, že sa domnieva, že iný právny predpis odporuje zákonu. Je preto nepochybné, že spomenutý postup súdu je viazaný na výsledok procesu tvorenia jeho názoru na prejednávajúcu vec i právnu úpravu, ktorej aplikácia prichádza do úvahy. Súd takto potom postupuje len vtedy, keď dospeje k názoru svedčiacemu o existencii naznačeného rozporu. Potreba tohto postupu preto nie je daná v prípade, že o ústavnosti zákona má pochybnosti účastník nie však prejednávajúci súd. Pokiaľ preto súd rozpor zákona s ústavou alebo iným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, nezistí (či už preto, že tento rozpor neexistuje, alebo preto, že si ho neuvedomí) a konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p.

nepreruší, nejde o vadu konania, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.“

Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.